FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT H. MAYRAS FREMSAT DEN 6. DECEMBER 1979 [1]

Høje Ret.

Den foreliggende traktatbrudssag mod Italien har mange lighedspunkter med tilsvarende sager, som Domstolen tidligere har pådømt. Derfor skal jeg tillade mig at fremsætte et forholdsvis kort forslag til afgørelse.

I — Kommissionen har anklaget Italien for ikke at have overholdt sine fællesskabsforpligtelser, idet det ikke inden for den foreskrevne frist har truffet de nødvendige forholdsregler for i intern ret at gennemføre bestemmelserne i Rådets direktiv 75/410/EØF. Dette direktiv vedrører den gensidige tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om kontinuerligt virkende vægte med regneværk. Disse vægte er automatiske og har til formål at bestemme massen af et produkt i løs vægt, uden systematisk opdeling, og mens båndet er i uafbrudt drift.

Direktivet er et led i en række direktiver vedrørende måleinstrumenter og er udtrykkeligt foreskrevet i den almindelige plan for fjernelse af tekniske handelshindringer som følge af forskelle i medlemsstaternes administrativt og ved lov fastsatte bestemmelser, vedtaget af Rådet den 28. maj 1969. Den gensidige tilnærmelse af de inden for direktivets anvendelsesområde bindende nationale bestemmelser, som er forskellige fra stat til stat, har altså til formål at fjerne enhver hindring fra samhandelen i denne sektor.

Den frist, direktivet giver staterne til at efterkomme det og til at underrette Kommissionen om de forskrifter, de har vedtaget med henblik herpå, var ifølge dets artikel 4, 18 måneder fra dets meddelelse. Direktivet blev meddelt den 27. juni 1975, og fristen er således udløbet den 27. december 1976. Det er ikke bestridt, at den nødvendige tilpasning af de italienske retsforskrifter endnu ikke er foretaget.

Under hensyn hertil anmodede Kommissionen i medfør af EØF-traktatens artikel 169, stk. 1, i skrivelse af 16. juni 1977 den italienske regering om at fremsætte sine bemærkninger inden for en frist af to måneder. Den italienske regering reagerede ved at anmode om en fristforlængelse. Denne blev bevilget til 16. september 1977. En ny anmodning om forlængelse blev fremsat den 31. oktober af Italiens faste repræsentation ved Fællesskabet. Den faste repræsentation meddelte samtidig, at de ansvarlige nationale myndigheder aktivt arbejdede med at gennemføre optagelsen af direktivet i national ret, hvilket tilsyneladende krævede en betydelig indsats.

I maj 1978 meddelte den fast repræsentation Kommissionen, at den italienske regering den 14. april havde vedtaget et lovdekret, hvorved det pågældende direktiv blev gennemført i italiensk ret.

1 — Oversat fra fransk.

Desværre mister efter den italienske forfatnings artikel 77 et lovdekret alle sine retsvirkninger fra dets ikrafttræden, såfremt det ikke omformes til lov inden 60 dage efter dets offentliggørelse. Kommissionen modtog ikke senere nogen meddelelse, der gjorde det muligt at slutte, at lovdekretet var blevet til lov. Den italienske regering har i øvrigt ikke bestridt dette.

Kommissionen fremsatte derfor den 13. juli 1978, dvs. mere end to år efter den skrivelse, hvori den opfordrede regeringen til at fremsætte sine bemærkninger, den begrundede udtalelse, der er foreskrevet i EØF-traktatens artikel 169, stk. 1. Da Italien ikke inden for den i udtalelsen fastsatte to måneders frist havde rettet sig efter den fremsatte udtalelse, anlagde Kommissionen i overensstemmelse med udtalelsen sag ved Domstolen den 22. maj 1979. I stævningen har den nedlagt påstand om, at Domstolen statuerer, at Den italienske Republik ved ikke inden for den foreskrevne frist at have vedtaget de nødvendige bestemmelser for at efterkomme Rådets direktiv 75/410, ikke har overholdt en forpligtelse, som påhviler den i henhold til traktaten.

Den italienske regering har ikke indgivet et behørigt svarskrift, men alene en kort skrivelse. I dette oplyste den italienske regering, at den trods alle sine anstrengelser ikke havde kunnet opfylde sine forpligtelser på grund af politiske begivenheder, og angav her særligt den uventede opløsning af Kamrene. Dette havde således forhindret, at lovdekretet, der var trådt i kraft den 23. april 1978, blev omformet til lov af Parlamentet, hvorfor det havde mistet enhver virkning. Denne indrømmelse indebar, at Kommissionen gav afkald på at indgive en replik.

II — Domstolen er vel bekendt med de juridiske problemer, som denne type sager rejser. Som generaladvokat Reischl understregede i sit forslag til afgørelse i sag 100/77 (dom af 11. 4. 1978, Kommissionen mod Italien, Sml. 1978, s. 879, navnlig s. 891), har Domstolen allerede en klar og detaljeret retspraksis vedrørende gennemførelse af direktiver inden for de foreskrevne frister. Jeg skal her henvise til de domme, som Domstolen afsagde i sagerne 79/72 (Kommissionen mod Den italienske Republik, dom af 21. 6. 1973, Sml. 1973, s. 667), 52/75 (Kommissionen mod Den italienske Republik, dom af 26. 2. 1976, Sml. 1976, s. 277), 10/76 (Kommissionen mod Den italienske Republik, dom af 22. 9. 1976, Sml. 1976, s. 1359). Til disse af generaladvokat Reischl nævnte domme må desuden føjes dommen af 11. april 1978, afsagt i sag 100/77 (nævnt ovenfor), samt dommen af 22. februar 1979, afsagt i sag 163/78 (Kommissionen mod Den italienske Republik, Sml. 1979, s. 771).

I dommen af 26. februar 1976 understregede Domstolen betydningen af statens overholdelse af de i direktiverne pålagte frister, idet den udtalte følgende:

»Den nøjagtige gennemførelse af et direktiv er så meget desto vigtigere, som gennemførelsesforanstaltningerne er overladt til medlemsstaternes skøn, og sådanne retsakter vil være uden virkning, hvis de tilsigtede mål ikke nås inden for de fastsatte frister; bestemmelserne i et direktiv er ikke mindre bindende for de medlemsstater, som det retter sig til, end enhver anden regel i fællesskabsretten, og det gælder så meget desto mere for bestemmelserne om de frister, der skal overholdes for gennemførelsen af de foreskrevne foranstaltninger, navnlig

fordi forskellen i de ordninger, der anvendes i medlemsstaterne, kunne medføre forskelsbehandling efter udløbet af disse frister.«

Det er endvidere fast praksis, at en medlemsstat ikke kan påberåbe sig bestemmelser, praksis eller øvrige forhold i sin interne retsorden — selv forfatningsmæssige — som begrundelse for ikke at overholde forpligtelser og frister i henhold til fællesskabsdirektiver, jf. dommen af 22. februar 1979 (nævnt ovenfor). Denne dom er i øvrigt den sidst afsagte om dette spørgsmål og bemærkelsesværdig, fordi den kort og klart stadfæster den ovenfor omtalte domspraksis.

På denne baggrund kan jeg kun opfordre Domstolen til at give Kommissionen medhold og statuere, at Den italienske Republik ved ikke inden for de foreskrevne frister at have vedtaget de nødvendige bestemmelser for at efterkomme Rådets direktiv 75/410/EØF af 24. juni 1975 om gensidig tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om kontinuerligt virkende vægte med regneværk, ikke har overholdt de forpligtelser, som påhviler den i henhold til direktivet. Endvidere bør Den italienske Republik selvsagt idømmes sagens omkostninger.